

Lovforslagets tekst og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§§ 1 og 2

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Forespørgsel nr. F 11:

Forespørgsel til statsministeren:

»Hvilke oplysninger kan regeringen give om forhandlingerne på EF's regeringskonferencer og regeringens stillingtagen før EF-topmødet om en økonomisk-monetær union og en politisk union?«

Af Svend Auken (S), Gammelgaard (KF), Ivar Hansen (V), Gade (SF), Aage Brusgaard (FP), Arne Melchior (CD), Marianne Jelved (RV) og Glønborg (KRF).

(Forespørgslen anmeldt 26/11 91. Fremme af forespørgslen vedtaget 29/11 91).

Begrundelse

Svend Auken (S):

Der har mellem partierne i Folketinget været enighed om, at dagen i dag var et velvalgt tidspunkt for en drøftelse af forhandlingerne under EF's regeringskonferencer med sigte på, at Folketinget fik mulighed for at foranstalte en foreløbig status over forløbet af forhandlingerne og give regeringen – og det vil i første række sigte statsministeren – et mandat med til de måske afsluttende forhandlinger ved det kommende topmøde i Maastricht.

Vi har rettet forespørgslen til statsministeren, men det ligger i sagens natur, at Folketinget også er overordentlig interesseret i at høre den vurdering, som andre ministre, der har deltaget undervejs i arbejdet med regeringskonferencerne, har at give os.

Besvarelse

Statsministeren (Poul Schlüter):

Forhandlingerne på de to regeringskonferencer om henholdsvis politisk union og økonomisk-monetær union nærmer sig nu deres afslutning. De har været i gang i over et år, og forud har ligget et grundigt forberedelses- og analysearbejde. Man kan roligt sige, at alle sten på vejen er nu vendt, og for langt hovedparten af emnerne gælder det, at landene i realiteten er enige.

Det er nu op til Det Europæiske Råd på det forestående møde i Maastricht den 9. og 10. december at finde en afklaring på de resterende felter. Hvis, og jeg vil hellere sige når det sker – for det anser vi for overvejende sandsynligt – betegner dette for det første den logiske fortsættelse af den proces, der blev sat i gang med Fællesakten. Men dernæst vil resultatet fra Maastricht være et velkomment, ja, et nødvendigt signal til det øvrige Europa, som netop nu gennemlever en enestående historisk proces af omstilling og omvæltning.

Fællesakten fra 1986 blev til i erkendelsen af, at det europæiske samarbejde måtte tilføres nye impulser for at sætte landene i stand til at møde disse års vældige økonomiske og teknologiske udfordringer. Det indebar bl.a. nye og mere effektive værktøjer til at realisere det indre marked, og det betød en styrket indsats på områder som forskning og teknologi, samtidig med at miljøet og de sociale hensyn blev tillagt øget vægt. I konsekvens af de positive erfaringer inden for EMS-samarbejdet og det udenrigspolitiske EPS-samarbejde blev der i Fællesakten opstillet langsigtede målsætninger på disse områder.

Når vi nu ser tilbage, synes jeg, vi kan glæde os over, at Fællesakten fik den virkning, som vi tilsigtede. Målsætningen om at realisere det indre marked mødte udbredt forståelse, og nu er vi på de fleste områder tæt på at have nået de resultater, som blev angivet i den store, tykke hvidbog. Samtidig er Fællesakten nærmest synonym med begrebet Europa 1992, som både